

Historie

Přesně ve stejnou dobu
 Friday, 01 February 2008
 Aktualizováno Sunday, 24 February 2008

Korejci sice rádi zděrazí, že jejich život je zcela jiný než život Japonců, ale ve skutečnosti se najde hodně shod. Jedním z nich je existence podivného, svým způsobem dost absurdního státního svátku, který má v obou případech shodné jméno: Den vzniku národa. V Korejské republice se slaví 3. února, v Japonsku 11. února. V obou případech jsou to výroční dny údajného vzniku prvních státních útvarů na území Korejského poloostrova, respektive japonských ostrovů.

Podle legendy v korejském Pchjongjangu založil 3. dne 10. měsíce roku 2333 př.n.l. vnuk nejvyššího nebeského boha Hwanina jménem Tangun novou velkou zemi, kterou nazval Eoson- Země jistě. V době japonské okupace se Korejci o Tangunovi nesměli ani zmínit.

Tangunovým otcem byl Hwanung, jenž byl synem nejvyššího nebeského boha- stvořitele Hwanina. Protože Hwanung velice toužil poznat život lidí na Zemi, dostal povolení, sby odjel do pozemského světa. Se třemi božskými příteli a v doprovodu tisíc služebníků se snesl po duhovém oblouku pod veliký santalový strom na jedné vrcholky Velkého bílého pohorí Tchebeksan a založil na tom místě Město bohů Sinsi. Stal se tam vládcem a začal mluvit lidem svým dovednostem a obdáváním lidí.

V lese na úbočí žil v té době tygr a medvěd, kteří velice toužili po tom stát se lidmi. Vydali se proto za Hwanungem, ten jim opravdu poradil co mají dělat, aby se jejich přání splnilo. Dal jim posvátný pelynek, dvacet svazků železa a pak jim ukázal, aby se odebrali do temné jeskyně a tam plných sto dní nejedli nic jiného než tento pelynek a železo. Tygr zkoušku nevydržel a z jeskyně po několika dnech odešel. A tak byla nakonec úspěšná jen medvědice, která se proměnila v krásnou ženu. Medvědice byla spokojená, ale když jí jezdě, která nepochybně, aby mohla mít dítě. Žena proto znovu prosit božského Hwanunga. Ten se nakonec stal jejím mužem a splodil s ní krásného syna, kterému dali jméno Tangun- Princ santalového stromu.

Když Tangun vyrostl, odešel z hor dolů a založil v 50. roce vlády bájněho šónského císaře Jaa velkou zemi, které dal jméno Eoson- Země jistě a na dobu téměř dvou tisíc let se pak stal jejím vládcem a zákonodárcem. Sám ale nebyl bohem a na konci svého velice dlouhého života se podle pověsti opět vrátil na nebesa. Zanechal po sobě mnoho potomků, ale žádný z nich se už později nestal vládcem. Budoucí korejští vládcové se také nikdy nepokoušeli odvozovat svůj původ od Tanguna.

Přesně ve stejnou dobu byla (a je i nadále) odpověď na otázku, kde se nacházelo ono bájně pohorí Tchebek se

santalovým stromem, pod nímž sestoupil božský Hwanung. Největší se pátým hovoří o věbec nejvyšší Korejského poloostrova Pektusan (2744 m n. m.), kde dodnes roste mnoho santalových stromů, ale své zastánce má i několik dalších vysokých hor na severu Koree a také hora Manisan na ostrově Kanghwa nedaleko Seoulu. Jihokorejci se pátým snažili preferovat horu Manisan, která jako jediná leží na území Korejské republiky. Dnes se u tamní Tanguovi ctitelé smířili s tvrzením, že zvláštní útvar z navršených kamenů o výšce asi tři metry a šířce dva metry není místem, kam Tangun sestoupil z nebe, ale je to oltář, na kterém během svého pozemského pobytu uctíval svého nebeského otce Hwanunga. Manisan proto dnes plní v Korejské republice úlohu jakéhosi Olympu a pátým každoročními Celokorejskými sportovními slavnostmi je zde obřadná zaháň "olympijský" o je pak nesen do místa konání her.

Velmi svérázně pátým istupuje k Tanguovu kultu Severní Korea. Oficiálně jej sice neuznává, ale v nepřímé souvislosti s ním s oblibou zděrazuje, že se dnešní severokorejský vládce Kim Čong-il (syn Kim Ir-sena) údajně narodil za války v roce 1942 v lesích pod vrcholkem Pektusanu. Nepřímě se tak naznačuje, že jeho mimořádné schopnosti ve stáří několik týdnů umět chodit) jej v mnoha směrech pátým podobají legendárnímu Tanguovi.

Je to s Tanguem jak chce, pro většinu domácích vědců - jak v Korejské republice, tak i v Severní Korei - zastává názor, že dnešní Korejci jsou pátýmými potomky pátýmých obyvatel, a že tedy na tomto území žijí od nepaměti.

První konkrétní doložené historické údaje z Korejského poloostrova pocházejí až někdy z roku 400 př. n. l., kdy tam vzniklo několik organizovaných kmenových svazků.

Korejci měli na rozdíl od Japonska číne mnohem blíže a jejich vztah vůči Číně byl proto zcela jiný než v pátým. Na ozbrojený odpor proti tak mocnému sousedovi nemohli mít pomýšlení, takže bylo v jejich vlastním zájmu, aby se s Čínou snažili udržovat co nejlepší kontakty. Velké problémy byly ale spojeny s tím, že v Číně se během posledních dvou tisíc let vystřídala řada různých vládnoucích dynastií a nevěděly byly tvořeny pátýmými národnosti Chan, o nichž jsme zvyklí v Evropě mluvit jako o Číňanech. Nejznámějších čanské dynastie Hanů (206 př. n. l. - 220), Suij (581-618), Tchang (618-906), Sung (960-1279) a Ming (1368-1644).

Velmi dramatickou bitvu vedl již roku 612 Uldai Mun-dok z království Koguryo s čínskou armádou dynastie Suij. Pátým porážka Kogurya by tehdy ohrozila i zbývající korejské státy Pekche a Silla a mohla by vést i k úplnému počinštění Korejského poloostrova. Uldai však údajně více než milionovou armádu porazil, a jeho země tím byla zachráněna.

Korejci se později dostávali do velkých sporů s Mongoly, Kitany, Daurci a Mandčury a pátýmými různými dalšími kmeny žijícími na sever a severovýchod od Velké čínské zdi. Největší pohromou však pro ně znamenalo číngischán, který koncem 12. století založil mocnou mongolskou říši, a ta ihned zahájila expanzi nejen na západ, směrem do Evropy, ale taky na jih a východ - směrem do Číny a Koree. V roce 1279 dovršilo mongolské vojsko porážku Číny a vojevůdce Kublajchán se stal čínským císařem a zakladatelem nové dynastie Juan.

Do tehdejší korejské Koryo však Mongolové vtrhli již téměř o padesát let dříve a rychle obsadili a zpusobili celou zemi. Král a jeho dvůr uprchli na téměř dostupný ostrov Kanghwa nedaleko Seoulu a skrývali se tam až do roku 1259. Pak bylo uzavřeno příměří a králové Koryo museli uznat svrchovanost Mongolů.

Je trochu ironií osudu, že vlivu Číny se Korejci zbavili až poté, co tohoto "obra na hliněných nohou" porazili roku 1895 Japonci. Korejský král Kodžong se tehdy v červnu 1897 ve snaze demonstrovat rovnoprávné postavení Koree vůči Japonsku i Číně prohlásil císařem a změnil jméno země z Čoson na Tehan Čeguk (Císařství velkého národa Han) byly dny korejské samostatnosti sešity a blížil se listopad 1905, kdy byli Korejci nuceni přijmout dohodu o zřízení japonského protektorátu.

Sejong

Na otázku, který z králů byl v českých dějinách ten největší, bude asi jednoznačná odpověď Karel IV. Zeptáte-li se na stejnou věc Korejce, i v takovém případě nebude nikdo dlouho přemýšlet a odpoví: Sejong Tewang- Velký Sedžong.

Přestože tito mužové žili ve zcela odlišných světech, nalzáme v jejich životech mnoho podobného. Byli to mimořádně nadaní jedinci, kteří za svého života prokázali vysoké diplomatické a politické schopnosti, a pro oba byl charakteristický i široký kulturní rozhled, takže je pro dobu jejich vlády přiznačný velký rozkvět umění i vědy.

Král Sedžong žil v letech 1397-1450. Narodil se jako třetí syn krále Tchadžona, jeho otcem byl zakladatel dynastie Song-ge. Jako třetí syn v pořadí měl Sedžong podle tehdejších zvyků jen malou naději na to, aby se stal králem. Za to, že se jim opravdu stal a předběhl své dva starší bratry, vděčí jednak svému mimořádnému nadání, které se u něj projevovalo od úasného mládí, jednak velké pili a houževnatosti, s níž se věnoval studiu.

Král Tchadžong si brzy všiml, že třetí syn je jiný než jeho bratři a že jeho názory a úvahy mají hloubku, která se dala očekávat u mnohem staršího člověka. Dodnes se proto většinou účtá za rozhodnutí, jímž roku 1419 přerušil odpor mnoha ostatních dvořanů prosadil, aby byl jeho třetí syn na úkor prvorozeného prohlášen korunním princem. Krátce na to pak abdikoval a předal vládu do rukou tehdy dvaadvacetiletého Sedžonga, což byl na panovníka rozhodně nebyvalý nízký věk.

Hned od počátku vlády dal mladý Sedŏng najevo, že si královskou hodnost zaslouží. Ze věch jeho in bylo totiž vždy patrné, že na rozdíl od věch dŏngůjších král nemyslí jen na prospěch královské rodiny a vysoké věchty, ale že jeho cílem je celkové kulturní povznesení lidí žijících v jeho zemi. Sedŏng brzy po svém nástupu na trŏn roku 1420 založil Őiphjongon (Palác uencŏ), ve kterém zároveň zŏdil velkou knihovnu. Sedŏng vybral několik desítek vysoce vzdělaných lidí a poskytl jim takové hmotné zajištění, aby se bez problémů mohli věnovat dalšímu vlastnímu studiu i výuce mladých lidí. Mimořádnou péčí pak sŏm vŏnoval snahám o nalezení "zapadlých" mladých talentů i v těchto nejdlehlých místech země.

Období Sedŏngovy vlády se vyznačovalo nejenom stabilizovanou domácí situací, ale i úspěchy na mezinárodním poli. Upevnil severní hranice na Őce Amnok a Tuman a jeho vojevůdcové dosáhli cenných úspěchů v bojích proti Dŏrdŏn. Na jihu nechal otevřít tři korejské pŏstavy pro oficiální obchod s Japonci (jedním z nich byl i dneškov Pusan), ale zároveň s tím jeho válečné lodě úspěšně zasahovaly proti ničivým nájezdům japonských pirátů.

Na domácí scéně se stal Sedŏng známý velmi citlivou politikou vůči rolníkům, jimž snižoval daně v dobách neřod způsobené povodňami nebo velkým suchem. Pŏpravil také rozsáhlou reformu soudnictví, protože soudci byli často ũplatní a rozhodovali nespravedlivě. Za Sedŏnga dostal i ten nejtvrdší zločinec právo dvojího odvolání k soudní vyššího stupně. Za Sedŏngovy pŏímé podpory vznikl velký počet dosud uznávaných vědeckých děl na Práce o korejském zemědělství, Velká lékařská a farmakologická encyklopedie, Dŏjiny země a Geografický popis osmi provincií.

Za Sedŏngovy éry začaly věnovat vědci velkou pozornost také studiu počásí. Asi o dvě stě let dŏve než v Evropě zhotoveny první deřometry. Dochází také k velkému rozvoji astronomie a ke zdokonalení pŏstrojů na pozorování hvězdné oblohy.

Období Sedŏngovy vlády trvalo plných 32 let a bylo tedy nezvykle dlouhé. Bohužel, jeho nástupcem se nepodařilo v jeho dŏle pokračovat a až do definitivního konce vlády dynastie I v roce 1910 se pak neobjevil jediný král, který by dokázal zemi povznést na obdobně vysokou úroveň. Král Sedŏng je pohřben ve městě Jodŏu nedaleko Seoulu.